

Čís. 4974.

Důvody, z nichž lze odložit exekuci, udány jsou v §u 42 ex. ř. výčetmo.

K žalobě, již domáhá se žalobce z důvodu vlastnického práva proti dlužníku (exekutu) vydání zabavené věci, nelze exekuci odložit.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 329 25.)

Návrhu na odklad exekuce na svršky soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Odložení exekuce lze naříditi kromě v případech v zákoně zvlášť uvedených, zde však v úvahu nepřicházejících (tak čl. XVII., XXIX., odstavec druhý a XXX. uvoz. zák. k ex. ř., čl. XXIII. odstavec třetí a XXV. odstavec druhý uvoz. zák. k c. ř. s., § 9 odstavec první cí. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., § 1 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. pokud se týče ze dne 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n.) jen v případech, v §u 42 ex. ř. pod čís. 1—8 výčetmo uvedených. To učí nejen nauka (Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung Wien 1909/1910 str. 195), nýbrž uznává to výslovně také plenimární usnesení býv. nejvyššího soudu ve Vídni, úř. sb. čís. 811, kn. jud. čís. 169, k němuž dovolací rekurs marně poukazuje na dukaz toho, že není vyloučeno obdobně použití §u 42 čís. 1—8 ex. ř. na případy jiné, neboť jednak judikát neřeší otázky, o kterou tu jde, jednak právní věty, jím vyslovené, při nové zákonné úpravě zákonodárstvím nebyly přijaty (čl. VI. čís. 31 a čl. VIII. čís. 46 cí. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.); naopak řešil zákonodárce otázku, kterou se judikát obíral, právě opačně. Z toho plyne, že vznesení žaloby vlastnické (§ 366 obč. zák.) není důvodem pro odložení exekuce, to tím méně, když podána byla proti povinnému, takže rozsudek, i kdyby stěžovatel ve sporu zvítězil, vůči vymáhající věřitelce nenabyl by ani účinnosti. Dovolací rekurs má pravdu pouze v tom, že soudu, i kdyby stěžovatelka byla vznesla žalobu podle §u 37 ex. ř., bylo by stejně rozhodovati o jejím právu vlastnickém. Ale dovolací rekurs připomíná, že otázka, zda stěžovatelka je vlastnící zabaveného auta, ve vybavovacím sporu byla by jen otázkou předurčující, že, kdo odporuje exekuci podle §u 37 ex. ř., nedomáhá se základem svého vlastnického práva vydání věci, nýbrž nepřipustnosti exekuce, a že jen v případě, že bylo právoplatně vyhověno žalobě vybavovací, nutno podle §u 37 odstavec čtvrtý ex. ř. exekuci zrušiti. Aby tento výsledek byl zaručen, připouští § 42 čís. 5 ex. ř. při vybavovací žalobě, stejně jako při žalobách §§ 35 a 36 ex. ř. odložení exekuce, a již z toho plyne zřejmě nesprávnost mínění stěžovatelky, že tohoto ustanovení zákona lze obdobně použiti také na žalobu vlastnickou ve smyslu §u 366 obč. zák. Chtěla-li stěžovatelka docíliti odložení exekučního prodeje zabaveného auta, měla žalovati podle §u 37 ex. ř. Proč tak neučinila a zda vybavovací žalobu dosud

nepodala, jak tvrdí, z důvodů procesní úspornosti, je pro právní posouzení této věci nedůležitéto.

Čís. 4975.

Povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. není odvislo od určitých počinů dlužníkůvých, nýbrž je přípustno i tehdy, jde-li jenom o objektivní ohrožení věřitelovy peněžité pohledávky; stačí, že nemajetný dlužník přišel výkonem trestu o místo.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 342/25.)

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle Šu 370 ex. ř. může býti zajištěno vymáhání pohledávky, osvědčí-li se soudu, že by jinak vydobyti pohledávky bylo zmařeno, nebo značně stíženo. Navrhovatelka uvedla, že první povinovaný byl odsouzen na tři měsíce do žaláře, že jest tudíž bez místa a nemajetným, a že druhá povinovaná mimo nábytku a oděvu nemá majetku, takže při nezaměstnanosti manželově jest nebezpečí, že by se mohla zbaviti tohoto jediného aktiva. Vymáhající věřitelka neuvedla však žádného důvodu, který by poukazoval k uskutečnění tohoto úmyslu povinovaných.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud rozhodl o návrhu vymáhající strany na povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. zamítavě z toho důvodu, poněvadž vymáhající strana neuvedla ničeho, z čehož by se dalo souditi, že povinná strana zamýšlí zbaviti se jediného svého majetku, záležejícího v bytovém zařízení a oděvu. Z toho vyplývá poznatelně právní názor soudu druhé stolice, že předpokladem povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. jest jenom subjektivní ohrožení vymáhaného nároku věřitelčina dlužníky, tedy jenom nějaký počin dlužníkův, jenž by ospravedlňoval úsudek, že bez povolení navrhované exekuce bude vydobyti soudně přisouzené pohledávky peněžité zmařeno, nebo podstatně stíženo. Tento právní názor rekursního soudu nelze sdíleti potud, pokud rekursní soud náležitost exekuce podle Šu 370 ex. ř. stotožňuje s náležitostmi povolení prozatimního opatření podle Šu 379 ex. ř. Doslov zákona nasvědčuje tomu, že zajištěním podle Šu 370 ex. ř. má býti věřitel chráněn nejen proti neoprávněným činům dlužníka nebo třetích osob, nýbrž také proti jakýmkoliv jiným okolnostem vnějším, čímž vším by budoucí úkoj věřitelův mohl býti zmařen nebo podstatně stížen. Není tedy povolení exekuce podle Šu 370 ex. ř. odvislo jediné od určitých, shora uvedeným způsobem kvalifikovaných počinů dlužníkůvých, nýbrž naopak je exekuce přípustnou i tehda, když jde jenom o objektivní ohrožení věřitelovy pohledávky peněžité, třeba jakkoli utvářené a neobmyslné chování dlužníkov, nebo neoprávněné chování třetích osob, neb